

тѣ ми, мили мои дѣца, не быхъ нашълъ спокойствіе. (Дѣца-та на тѣя думы не можяхъ да ся удържатъ отъ слъзы). Но знажъ, че не щете да поискате отъ свожъ волжъ да оскърбите до толкова старий вашъ бащъ. Да не направите обаче това отъ незнаніе, искамъ да ви кажъ все, что може, спорядъ мое-то мнѣніе, да вы постави колкото е възможно добры и умны человѣци, и слѣдователно колкото е възможно благополучны и благодарны.

И така послушайте съ голѣмо вниманіе.

Не е ли истина, дѣца, че всякой отъ васъ до сега ся е разболѣвалъ по нѣкой пѣть? — Приятно ли ви бяхе да сте болны? не желаяхте ли поборѣ да сте здравы? Кога бяхте болны, не ви ся щеше ни да ѣдете, ни да шете. Весь день лежахте на постелжъ-тѣ, или поне не излазяхте изъ легловище-то ви. Кога дружина-та ви ходяхъ по градины-ты, кога играяхъ, или ся кѣпяхъ; вамъ не бѣ позволено да идете съ нихъ. Имахте болкы, ношъжъ нѣмахте сѣнь, денемъ нѣмахте мира. Все, что глѣдахте, и все, что слушяхте, или все, что ви давахъ, не бѣ ви приятно. Желаете ли да ся разболѣете и другъ пѣть?

А! никакъ, никакъ! извикахъ дѣца-та. Много, много похарно е да сме здравы всякога.

Имате право, рече Теофилъ, обаче още не знаете, колко е полезно за васъ да сте здравы. На младость имяхъ единъ пріятель, който можаше съ